Szepes Erika

Éjszakai

– Jé, egy ló! – kiáltottam lelkendezve, és nem törődve a szakadó esővel, odarohantam a fekvő állathoz. A szél lefújta esőkabátom kapucniját, de se hideget, se esőt nem éreztem, csak azt, hogy segítenem kell neki valahogyan. Simogatni kezdtem, és a füléhez hajolva suttogtam:

– Aludj szépen, nagy paci – mondtam, mert kicsinek nem volt mondható.

– De fel is ébredhetsz! – próbálkoztam, hiába. A házban lakó barátnőm szülei, akik elvittek sétálni, akkor értek oda, és igyekeztek elvonszolni a lótól.

– Hagyd azt az állatot! Nem fog az már fölkelni!

– De miért? – csodálkoztam. – Mert már megdöglött – használták ezt a csúnya, szívtelen szót, ami nagyon fájt nekem. – Nem látod?

– Nem látom, mert még soha nem érintettem eleven lovat, csak játék falovat.

– De hát éppen ez a baj! Ez a ló már nem eleven. Ki tudja, mióta fekszik itt döglötten, azt se tudni, mibe halt bele, mert sehol vér nem látható sem rajta, sem körülötte. Lehet, hogy nem lelőtték, hanem valamilyen betegsége volt. Éppen ezért, menj el onnan! – kezdtek kiabálni a most már csoportba verődött emberek, fölém hajoltak, igyekeztek elhúzni. Ahogy ott tornyosultak fölém, vitorlavászonhoz hasonló viharkabátjuknak ázott esőszaga volt, némelyeknek már folyt a víz a lódenjáról. Mindenütt eső, szél, egyre sötétedő égbolt – igazi kellemetlen októberi idő volt, – na és ez a ló!

Akkor már lassan, ha nem is hozzászoktunk, mert hozzászokni nem lehetett, hogy az utcán halott emberek hevernek, nemzeti színű tépett, mocskos karszalagokkal, jelvényekkel, hogy a házfalakon emberfej nagyságú belövések tátongtak, amelyek körül több méteres körzetben hullott a vakolat, hogy az ablaküvegek – legalábbis a mi környékünkön – betörtek, és vagy szilánkok meredeztek a sérült keretekben, vagy papírral borították be az üvegek helyét, hol újságpapírral, hol csomagolópapírral; nekem a legjobban az tetszett, ahol az iskolai kék borító papírt feszítették ki az ablakok helyére. A félhalott város képéhez végülis illett ez a lótetem, amelynek esőáztatta szőre megpuhultan, engedelmesen simult a kezem alá.

A csuromvizes csapatnak nagy nehezen sikerült engem eltávolítani az én drága pacimtól, – megakadályozva azt is, hogy egy búcsúcsókot adjak a fejére.

Sokáig nem tudtam elfelejteni az ismeretlen testet borító ázott szőr tapintását, a hatalmas fekete orrlyukakat, de aztán, ahogy megkezdődött a tanítás, észrevétlenül megfeledkeztem róla. Már csak azért is, mert lassan egyre jobban rám települt egy másik, igen erős élmény: éjszakánként úgy hallottam, hogy valami nagy állat – leginkább medvének gondoltam – jár a szobámban, lépései döngtek, hol lassabban, hol gyorsabban, hol halkan, hol erősebben. Rémületemben mozdulni se mertem, hátha akkor elmegy, de nem ment el, félelmem növekedésével egyre hangosabban trappolt. Öcsém a szomszéd ágyon békésen szuszogott, az ő álmát nem zavarta a félelmetes medve. Néha felemeltem a fejem, és körülnéztem, látok-e valamit, de a rózsaszínű gyerekszobában semmi medveszerű nem volt látható. Hacsak a szekrényajtóra applikált, nagyapám rajzolta-fűrészelte, kicsit kajla mackó, aki a „fiúszekrény" ajtajának egyik mezőjét díszítette, a többin található más mesefigurákkal együtt. Vagy talán az a szerencsétlen plüssmaci, akinek – öcsémmel együtt – leválasztottuk törzséről a fejét, hogy megnézzük, mivel van kitömve, aztán alig tudtuk eltüntetni a belőle kiömlő fűrészport. Hát ez a kis, torz lény sem düböröghetett éjszakánként. Addig-addig féltem, hallgatóztam rózsaszínű babaágyamban, amíg álomba nem sírtam magam.

Egy ideig naponta csak néhány órát tölthettünk az iskolában, nem volt elég fűtőanyag a teljes tanítási időre. Már az első héten köhögni, prüszkölni kezdtem, benáthásodtam, bágyadt és – tőlem szokatlanul – étvágytalan lettem. Nem csábított még a palacsinta sem.

– No persze, nem fűtenek az iskolában! – fortyant fel nagyanyám, aki kapva kapott minden rossz híren, és felnagyítva azt, fülsértő hangon kezdett sopánkodni, és ebben a hangulatban szokta meglátogatni szomszédainkat, hogy gyorsan továbbadhassa nekik a rémhírt.

Szüleim is úgy ítélték meg állapotomat, hogy meghűléses betegség, esetleg valamilyen ráfertőződéssel. De a napok teltek-múltak, és én nemhogy kievickéltem volna a betegségből, de egyre rosszabbul lettem. Már semmit nem ettem, inni is csak a család rimánkodására voltam hajlandó, a lázam délutánra-estére egyre magasabbra szökött. Egy hét után kihívták a kórház gyermekorvosát – minthogy mindketten a közeli Korvin Kórházban dolgoztak, innen választottak gyermekorvost. Erzsi néni csengetésére megijedtem, falnak fordultam – viszolygásom az orvosoktól innen eredeztethető –, hangja hallatán a hátammal is láttam a pici, kövérkés, ősz, gyorsbeszédű doktornénit, akit a szemüveg, amelyet nem állandóan viselt, még félelmetesebbé tett.

Tudtam, hogy most jönnek a „Nyisd ki szépen a szád!" , „Öltsd ki a nyelved!" rémületes parancsszavak, és a parancsokat osztó doktornéni

homlokára tolt egy lámpát tükörrel, kezével lecsúsztatott a torkomon egy durván megmunkált spatulát, ami felsértette amúgy is fájó torkomat, és fuldokolni kezdtem. Apám ott állt mellettem a jelenetnél, simogatta a kezem, és elmagyarázta, hogy a spatulával Erzsi néni kenetet vett a torkomból, amiből kitenyésztik a kórokozót, és ha már tudták azonosítani, megkeresik a neki megfelelő antibiotikumot. Így mondta: antibiotikum. Amikor mindenki kiment, én sokáig próbálgattam kimondani, mintha attól, hogy hatalmamba kerítem a szót, hamarabb meggyógyulnék.

Másnap megjöttek a leletek, és mind a három egészségügyis – szüleim meg a doktornéni – tanácstalanul vizsgálgatták a papírokat: sehol semmi rendellenesség, pedig én már nagyon rosszul voltam.

– A kisfiút mindenestre fektessétek a másik szobába! – rendelkezett öcsémről a doktornéni, majd visszagyömöszölte hurka alakú orvosi táskájába rémületes kínzóeszközeit, és – Holnap újra jövök! – fenyegetéssel távozott.

A gyerekszoba teljesen megváltozott: nemcsak öcsémet költöztették ki belőle, de állandóan be volt húzva a nagyszüleim hálószobáját és az ebédlőt a gyerekszobától elválasztó tolóajtó is. Ettől sötétebb lett a szoba, de attól még inkább, hogy az ablakon félig lehúzták a redőnyt, hogy bármikor elalhassak, ha éppen úgy kívánja a betegség. Éjszaka pedig, hogy azért ne legyen teljesen sötét, ne féljek és én is látható legyek, ha valamire szükségem van, egy kis asztali lámpa égett: egy fém delfin tartott az orrán egy labdát – ez volt a világító test –, amit én rémesen utáltam, pedig elmagyarázták, hogy ez egy szecessziós tervezésű, egyedi darab, de ettől még egyáltalán nem tetszett jobban.

Erzsi néni másnap valóban jött: – Addig is adok a gyereknek egy kis penicillin injekciót, amit, Imruskám, holnaptól te is beadhatsz, hogy ne kelljen mindennap jönnöm!

Apám felmordult: – Még hogy én szúrjam meg a gyerekemet! Soha!

Ez nagyon meglepett, és főként nagyon jól esett, hogy nem akart bántani. Úgyhogy a doktornéni egy héten át minden nap jött és szúrt.

A hatodik injekció utáni éjszakán kezdődtek az álmatlansággal járó rosszullétek : ismeretlen eredetű hasfájás gyötört, apám – aznap éjjel ő volt mellettem, másnap dolgozott – nem akarván gyógyszert adni, forró vízzel telitöltött gumipalackot tett a hasamra. Ez jól esett. És az is könnyített állapotomon, hogy most nem hallottam a medvét. Biztos apámtól ijedt meg, aki ott virrasztott mellettem reggelig. Másnap egész nap magas lázam volt, anyám ott ült mellettem – oldalra fordult, hogy ne lássam, ahogy tördeli a kezét –, és mesélt. Könyvből, fejből, mikor hogy volt

könnyebb. Azon az éjszakán lázálmomban – ahogy anyám utólag mesélte – félrebeszéltem. Azt mondtam neki:

– Anyácskám, malackám van! – ami ép ésszel teljesen értelmezhetetlen volt. Anyám azonnal előkapta a lázmérőt, és mivel alig öt perc múlva már 40 fok fölött volt, gyorsan kikapta a hónom alól, nehogy a hátralévő öt percben még magasabbra szökjön. És felkeltette és behívta apámat, aki hosszan nézte az addig vezetett lázlapot. Majd súgott valamit anyámnak, aki kiment és az első reggeli napsugárnál telefonált a doktornéninek.

Erzsi néni már korán ott volt, újabb kínzóeszközökkel: vénás vérvételhez szükséges szorító gumicsővel, fecskendővel, kémcsövekkel. Miközben a bal felkaromra tekerte a csövet, és irgalmatlanul megszorította, megkérdezte apámtól: – Mire gyanakszol?

Apám nem a betegség nevével válaszolt, hanem azt mondta: – Erzsikém, nézd meg ezt a lázgörbét! Hőemelkedés egy hétig, a második héten egyre följebb megy a láz, eléri a 39-41 fokot, és tartósan ott marad már negyedik napja. Ugye tudod, mire gondolok?

A kis gömböc elsápadt, gyorsan összecsomagolt, „majd telefonon bemondom az eredményeket!", és úgy elrohant, ahogy talán nem is tudott rohanni. Ebből sejtettem, hogy valami nagyobb bajom lehet. Sírni kezdtem. Apám leült mellém, és halk, nyugodt hangon magyarázott:

– Most olyan szavakat tanulsz meg, amiket a felnőttek sem tudnak. Az például, hogy lázgörbe, azt jelenti, hogy a láz mozgását egy kockás lapon egy vonallal követik, és annak változásaiból lehet megállapítani a betegség fajtáját, lefolyását.

– És nekem milyen a lázgörbém? – kérdeztem rémülten.

– Alulról induló és egyre feljebb kúszó vonal, ami tartósan magasan marad néhány napig, és aztán kezd visszafelé fordulni.

– És ez mit jelent? Milyen betegséget?

– Még semmi nem biztos, még nem jöttek meg a laboreredmények. De ha azt erősítik meg, ami az én gyanúm, akkor neked hastífuszod van.

– Hogy micsoda? És mi az?

– A hastífusz nagyon ritka betegség, a háború után néhány évvel el is tűnt az országból. Hogy te hol szedted fel, azt nem tudom, ezen neked is gondolkodnod kell.

– Mi fertőzi meg az embert? – kérdeztem.

– Az élettelen húsban tenyésznek a kórokozók, onnan terjednek át a fertőzött húsról az emberre.

– Apácska, lehet, hogy egy döglött ló is fertőz?

– Csak úgy fektében biztosan nem. Érintkezni kell vele.

– Akkor én ezt a nagy pacitól kaptam – kezdtem el rémülten sírni.

– Miféle nagy pacitól?

– Hát amelyik a ház előtt feküdt, és én megsimogattam, mert nagyon megsajnáltam.

– Ez bizony nagy felelőtlenség volt – kezdte apám jól ismert, szigorú hanghordozásával. Majd látva kétségbeesésemet, áthangolt:

– Nagy butaság volt.

– De hát nekem soha senki nem mondta, hogy ne nyúljak döglött lóhoz!

– De hát soha senki nem gondolta, hogy te séta közben döglött lovakkal fogsz találkozni!

– De apácskám, az egész város tele volt temetetlen halottakkal és elhullott állatokkal! – Miért nem figyelmeztettetek?

– Igazad van, szólni kellett volna. De nem gondoltunk rá, túl sok fontos és nagy feladat állt előttünk. Meg arra nem gondoltunk, hogy te egy olyan különleges kislány vagy, akivel különleges dolgok történnek, aki megsajnál egy betegnek látszó lovat, akitől különleges betegséget kap.

Ez jól esett. Ilyet egészséges koromban soha nem mondott volna. Ettől valamennyire megnyugodtam.

– És ha tényleg tífuszt mutatnak ki, mi lesz velem?

– Azt majd meglátjuk, gyerekem. Erzsi nénivel is meg kell tanácskoznunk.

És másnap reggel Erzsi néni jött. De nem hozzám, be a szobába, attól istentelenül félt, hanem csak megállt az előszobában, és ott tárgyaltak apámmal.

– Gratulálok, Imrém, tényleg tífusz! – mondta ki ragyogó arccal alighanem élete legrosszabbul sikerült mondatát a kisgömböc.

– De Erzsikém ahhoz gratulálsz, hogy tífuszos a lányom? – hökkent meg apám is.

– Jaj, dehogy, csak ahhoz, hogy milyen jó diagnoszta vagy annak ellenére, hogy már tíz éve nem láttunk tífuszt az országban!

– Rákényszerülök, Erzsikém, mert gyakran kell mások helyett döntenem! – szúrt egyet apám.

– Ha tehát a tífusz diagnózis jó, mi legyen a terápia? – tért aztán a lényegre.

– A pillanatnyilag fellelhető lehető legjobb, az Aureomycin. Kapszulában, napi háromszor egyet. És teljes diéta: fehérje és zsír elvonás, kevés szénhidrát és semmi rost.

– Ez elég szörnyen hangzik. Papírt egyen szegényke?

– Hóvirág kétszersültet vizes kakaóba áztatva, napi kétszer, és egyszer sós vízben főtt krumplit. Rizst már jó ideje nem kapni, úgyhogy az kizárva. Inni teát és citromos limonádét. És hoztam az ajtóra FERTŐZŐ BETEG! cédulát, azt azonnal ki kell tenni az ajtóra. És senki se ki, se be!

Mire befejezte az élet megutáltatására szolgáló szabályzatot, én már zokogtam, habár még fel se tudtam fogni, mi vár rám.

Apám simogatva megint tanított:

– Látod, most megint megismerkedtél egy olyan szóval, elnevezéssel, amit ebben az országban ötven embernél többen nem ismernek. Az Aureomycin nevében az aureo- azt jelenti, hogy arany, de nem aranyból készül, csak a kapszulában lévő gyógyító por aranysárga.

– És nekem azt a dobozt le kell nyelnem?

– Le bizony. De nem doboz, hanem kapszula, ami azt jelenti, hogy tok. Egy kicsi tokba van zárva az a nagyszerű gyógyszer, amit csak nemrégen, a háború után fedeztek fel Amerikában. Kész orvos leszel, mire meggyógyulsz!

– Orvos? Az soha!

Apám nevetett, de láttam, hogy nem esik jól neki ez az elszánt tiltakozás.

És ki tudja, hányadszor, felkerült az ajtónkra a riasztó vörös cédula, FERTŐZŐ BETEG! NEM LEHET HOZZÁ BEMENNI!, ami már ott volt a szamárköhögéseknél, májgyulladásnál, kanyarónál, skarlátnál, bárányhimlőnél és még ki tudja, hányszor.

Ez a vörös cédula annyiban különbözött a korábbiaktól, hogy felragasztása után még az öcsém és a nagyszüleim se jöhettek be a szobámba, szüleim pedig csak fehér köpenyben, arcukon maszkkal. Mindez megelőzte a fertőzőket elkülönítő kórházi állapotot, amit akkor még nem tudtam. A vörös cédula teljesen elzárt a világtól.

Egy szobában, ágyban fekve, az idő elveszíti tagoltságát. Az állandó sötét miatt még az éjszaka és a nappal közti különbséget sem érzékeltem, összevissza aludtam, néha úgy tűnt, hogy az egész négy hetet végigaludtam. Ami tagolta valamennyire az időt, az étkezések és a fürdőszobai tartózkodások, semmi örömet nem szereztek: a vizes kakaóval leöntött Hóvirág kétszersültre már ránézni se bírtam, a fürdőben pedig sietni kellett, mert a bojlert egy héten csak egyszer fűtöttük fel, akkor volt fürdés, egyébként a „cicamosdás” fölül és alul, ami közben szörnyen fáztam.

De a fürdőszobai rémálmok legrosszabbika akkor volt, amikor nagyon felment a lázam, hűtőfürdőbe ültettek, – ezt be kellett volna ve-

zetni a középkori kínzások közé –, vagy priznicbe bugyoláltak, hogy hűljek le, ami – azon kívül, hogy borzalmas érzés volt vacogni a hideg fürdőlepedő alatt –, számomra megmagyarázhatatlan biológiai-orvosi huncutság volt, hogy ne fázzam meg, a hidegvizes–lepedő fölé egy vastag gyapjútakarót borítottak. Arra már nem emlékszem, hogy ezektől az ebihal-állapotoktól lement-e a lázam, mert mihelyt lefejtették rólam a hideg-meleg rétegeket, és pizsamába bújhattam, bezuhantam az ágyba, és bódultan aludtam.

Egyszer aztán nem aludtam el rögtön: éber és beszédes lettem, anyám megijedt; azt hitte, hogy visszatért a láz, és én megint félrebeszélek. Gyorsan előkapta a hőmérőt, és boldog mosollyal állapította meg, hogy hetek óta először van 38 fok alatt a hőmérsékletem. Ezt meg is mondta, és akkor eszembe jutott a lázgörbe, mire apám tanított: ha elkezd süllyedni, akkor megindult a gyógyulás. És valóban jobban éreztem magam! Lelkendezve újságoltam, hogy megfejtettem azt a mondatot, amitől anyám úgy megrémült, és ami miatt a hónom alá dugta a veszélyes kórt először jelző hőmérőt.

– Milyen mondatot, gyerekem?

– Azt mondtam neked, hogy malackám van. Pedig ez nem lázálom volt, hanem csak egy kép, ami a Micimackóból jutott eszembe, mert az ágyban, fészkelődés közben, ráfeküdtem az Éva babámra, éppen úgy, ahogyan a gödörben Micimackó ráesett Malackára!

Anyám törölgetni kezdte a szemüvegét, és megpróbált vidám lenni:

– Ez jó! Olyan voltál, mint Micimackó, aki ráesett Malackára! – de a nevetés közben elcsuklott a hangja.

A lázgörbe határozottan lefelé indult. Apám bejelentette a tisztiorvosnál, hogy jól vagyok, kigyógyítottak otthon. A tisztiorvos örömét fejezte ki, és azt mondta, hogy most már beutalhat a kórházba.

– Most? Amikor meggyógyítottuk? Minek kéne kórházba mennie?

– Mert nekem jelentést kell írnom a betegségéről és a gyógyulásáról, és arról, hogy sikeresen megállítottuk a járványt

– Hogy mit csináltak? Kik? Mit állítottak meg? – apám kezdte felemelni a hangját.

– Az az egészségügyi rendelet, hogy a fertőző betegségeket kórházban kell kezelni a végleges gyógyulásig, és elzárva tartani minden emberi érintkezéstől. És ha a kórházi kezelésen túl van, akkor kaphat csak igazolást a betegség lezajlásáról, és csak ezzel az igazolással mehet iskolába.

Fegyelmezett apám ordítani kezdett: – Ilyet én még nem láttam! Én is egészségügyi vagyok, de soha ilyesmit még nem tapasztaltam!

– Hja, elvtársam, nem találkozott eddig tífusszal. Mi meg nem akartuk behurcolni a kórházba, nehogy mi terjesszük. Most viszont bent kell töltenie legalább tíz napot.

Nem volt vita, menni kellett. De a kórház személyzete nem vállalta az ápolásomat, így anyámnak kellett bejönnie és egy szobában laknia velem.

Mindentől és mindenkitől üvegablakok választottak el, a szobából nem lehetett kimenni, mert belülről nem volt kilincs, és kívülről ránk zárták, a hatalmas terem kongott az ürességtől, mert eredetileg tízágyas volt, de nem mertek más beteget befektetni mellém. Ételeinket egy kívülről felhúzható ablakon adták be – gumikesztyűben, majd ugyanezen módon vitték is el a már elmosogatottat – fertőtleníteni. Anyám mosta a ruháinkat, a kimosottakat szintén fertőtleníteni vitték. Anyám azt mondta: úgy bánnak velünk, mintha leprások volnánk. Én nem tudtam, mi az a leprás, de gondoltam, hogy valami iszonyat. Mert úgy bántak velünk, mintha mi magunk volnánk az iszonyat. Később, valahányszor Jézus csodatételeiről láttam filmet, vagy olvastam róla, vagy festményt néztem, mindig a László kórház és a förtelmes klórszag jutott eszembe.

Anyám mindenképpen úgy tett, mintha félvállról venné a dolgot, hogy nekem segítsen kibírni. A cédulára, amin a másnapi menüt lehetett megrendelni, mindig azt írta rá, hogy ő „epés", tehát epe-diétát kér, amit a legegyszerűbben úgy oldhattak meg, hogy ugyanazt adták neki, mint nekem: vizes kakaóba áztatott Hóvirág kétszersültet és délben sós vízben főtt krumplit. Kicsi sóval – én azt se kaphattam, így mindig megfeleztük. A tíz nap iszonyú hosszúnak tűnt az eseménytelenség miatt, így magunk próbáltunk eseményeket fantáziálni: az egyik napon állatkertbe mentünk, aznap állatneveket gyűjtöttünk és az nyert, akinek több jutott az eszébe. Máskor színházba mentünk, és megnéztük a Légy jó mindhalálig-ot. Az ehhez fűződő játék a szereposztás kitalálása volt. A valódi megoldás egyikünknek sem jutott eszébe: a főszereplőt természetesen kisfiúnak gondoltuk el – Koletár Kálmán volt mindkettőnk jelöltje, mert más kisfiú színészt nem ismertünk, de a rendező – mert a betegség után valóban elmentünk megnézni a darabot – váratlanul Békés Italára osztotta a szerepet, zseniális megoldás volt! A legjobban talán mégis azt szerettem, amikor anyám Grätzer József híres könyvéből, a *Sicc*!-ből olvasott fel, vagy adott fel egyre nehezebb feladatokat. Jártunk gondolatban a Pasaréten gyíkot nézni, és gesztenyét szedni, elmentünk nyaralni a Balatonra , így ha vánszorogva is, de eltelt a tíz nap.

Az, hogy én sápadt voltam, természetesnek számított a betegség miatt. De anyám is egyre fehérebb lett, szinte pergamenszerű, töredezett

lett a bőre, ami szintén nem volt csoda, hiszen a betegségem egész ideje alatt ő sem volt levegőn. Nem egyszer fordult elő, hogy amikor a fenséges főtt krumpli ebéd után kiadta a parancsot, hogy: – Csendespihenő!, én még le sem tettem a fejem, ő már ültében elaludt a széken.

Minden elmúlik egyszer! – mondogatta, amikor nyűgösködtem; akkor persze még nem gondoltam át a maga teljességében ezt a mondatot, és csak a betegségre vonatkoztattam. És tényleg elmúlt a tíz nap! Mentőautót rendeltek nekünk, és a felügyeletemmel megbízott orvos és az ápolónők még mindig nem mertek kezet fogni anyámmal. Ehhez képest egy „viszontlátásra" köszönés meglehetősen groteszk volt.

Hazaérkezésünkkor az első dolgom volt, hogy azt a ronda vörös cédulát letépjem az ajtóról. Az otthoniak mind rámrohantak, elsőként öcsém, aki négyhetes otthoni szobafogságom alatt többször besurrant hozzám, ölelt, simogatott, és – nem kapta el. Fekete szemű, sötéthajú, kreolbőrű, sovány gyerek volt, akik általában ellenállóbbak a betegségekkel szemben, mint én, a fehérbőrű, tejeskalácsképű, dundi gyerek.

Az otthonlét táplálkozásomban is óriási előrelépést jelentett: a vizes kakaós menü mellé besorolt a lágytojás pohárban is. S hogy megsokszorozzuk a változás örömét, színeket adtunk az ebédeknek. Volt egy hatdarabos pohárkészletünk, három színből kettő-kettő: két zöld, két borostyán és két lila, formájuk hosszúkás: nem vizespoharak. Nem tudom, mi volt az eredeti rendeltetésük, de hogy nem lágytojásra termettek, az biztos. Az anyámmal folytatott játék lényege az volt, hogy naponta váltogattuk a poharakat, így naponta változott a tojás színe is. Így állt elő a zöld, a borostyánszínű és a lila menü. Anyám óvatosan törte fel a tojásokat annak a lábosnak a peremén, amiben főttek, utánozhatatlan ügyességgel ütötte bele a poharakba, nehogy héja is menjen bele. Aztán villával úgy keverte meg őket, hogy egybefolyjon a sárgája és a fehérje, óvatosan megsózta – a sóelvonás még mindig tartott – és újra megkeverte az immár homogén állagú, zöld, sárga vagy lila löttyöt. Soha többé lágytojást! – fogadkoztam, soha többé Hóvirág kétszersültet! – sóhajtott fel anyám.

Este, lefekvéskor, az ágyam szélén ültem, amikor botjával bebicegett apám, hogy pár szóval üdvözöljön. És akkor meg mertem kérdezni, amit addig soha:

– Apácska, milyen medve járt nálam a gyerekszobában minden éjszaka?

– Medve? Miféle medve?

És akkor elmeséltem neki életem nagy félelmét, félelmetes titkát, hogy amint aludni szeretnék, megindul a medvetalp dübörgése. És érdekes, hogy ezt a betegség alatt soha nem hallottam.

– Mutasd meg, hogyan szoktál alváshoz lefeküdni! – kérte apám. – És azt is mutasd meg, hogyan feküdtél a betegség alatt!

Először kifliformába gömbölyödtem, és ráhajtottam a fejemet a karomra.

– Így szoktam elaludni! – mondtam. Majd hanyatt feküdtem, a melegítő palackot a hasamra tettem, szorosan rászorítottam. – Így aludtam betegség alatt!

Apám elmosolyodott.

– Figyelj csak, kislányom. Feküdj le, és tedd a fejedet a könyökhajlatodra, ahogyan szoktad. Hallasz valamit?

– Igen! – kiáltottam fel rémülten. – Megint dübörög!

– Most pedig feküdj hanyatt, és fülelj! Most mit hallasz?

– Semmit! – feleltem csodálkozva.

– Akkor jól figyeld meg, mi történik, ha nem a fejedet teszed a könyökhajlatodba, hanem a másik kézfejed mutatóujjával tapintasz oda. Mit érzel?

– Dobogást! – mondtam csodálkozva.

– Nahát akkor ez a te medvéd benned lakik, és a véreddel együtt dübörög. A saját érverésedet hallottad, ahogy odatetted a füled. És amikor hanyatt feküdtél, hasadon a melegítővel, természetesen nem hallottad az érverésedet! – mondta mosolyogva.

Megpördült velem a világ. Meggyógyultam, és megszabadultam a félelmemtől. És a betegségre és a medvére is apám jött rá. Ott és akkor mindentudónak láttam, aki soha kedvesebbet nem mondott, mint a betegségem alatt, hogy én az ő különleges kislánya vagyok. Ő meg az én különleges apám.